

Şemsiyeler

– Şükran Aydođan · 25 Ağustos 2011

Zannımca terk edişiydi hayatı
Bir şemsiye gölgesi kadar varlığı
Can kafesine dar gelince
Önce şemsiyesini sonra kendini bıraktı
Toprak mı onu çekti omu toprağı bilemedi
Aslında yaşadığını da bilememişti
Anlamadı önce kimdi gelen?
Hani derler ya kara elbiseli biri
Oysa etrafına toplananların
Hem elbiseleri kara hem de içleri

Yavaş yavaş bir tül inmeye başladı gözlerine
Topyekûn kaydı hayatı
Hangi dünyaya aitti varlığı anlamadı
Yaşarken de anlamamıştı

Bir gün gölgesine sığındı siyah bir şemsiyenin
Malı mülkü parası can damarı
Sahte gülüşler gibi sahteydi kazandıkları
Aldı sattı üst üste yığıdı sakladı
Kendi gibi düşünenlerle aynı oyunu oynadı
Köşe kapmaca elim sende
Elimi verdim kolum nerede?

Sek sek taşları döşedi geçtiğı yollara
Atladı zıpladı söz de zirveye tırmandı
Şemsiyesini açtı yağmurdan kaçtı
Oysa dolu dolu geliyordu peşinden malum finali
Ne kadar koştuysa da ondan kaçamadı

Gri bir dünya sabahı yüzlerce şemsiye açıldı

Şimdi bu ani gidiş neydi nereyeydi?
İrkildi göz bebeklerinde korku
Vahşi bir mahlûktu endişeleri

Diřlerini geçirdi kr vehimler acıyla soludu
Ve yoruldu teslim oldu
Zannımca terk edişiydi hayatı
Arkasında sadece şemsiyesini bıraktı...

ř.AYDOĐAN (GLCENAZ)